

Начало > ... > Парични Искове > Налагане На Мерки По Обезпечение На Искове В Държавите От EC Luxembourg

Налагане на мерки по обезпечение на искове в държавите от ЕС

 Люксембург

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Какви са различните видове мерки?

В люксембургското право съществуват различни видове мерки, чиято цел е да се защитят правата на страните, докато трае производството по същество, в чийто край се уреждат окончателно претенциите на страните.

Мерките могат да се разделят на:

- мерки, разпоредени от съда без изслушване на страните: в такива случаи съдът се сезира посредством едностранно искане за постановяването на временна или обезпечителна мярка, отправено от една от страните, и се произнася единствено въз основа на информацията, предоставена му от тази страна; и
- мерки, разпоредени от съда след изслушване на страните: в такива случаи съдът постановява решение само след свикването на открито заседание (или понякога на закрито заседание — *en chambre du conseil*), по време на което страните имат възможност да изразят своите становища по правния спор; заседанието се свиква с призоваване на страните чрез призовка (*assignation*), връчвана от съдебен изпълнител, или от секретаря на съда в зависимост от предвидената в закона процедура.

2 При какви условия могат да бъдат постановени такива мерки?

При всички неотложни случаи съдът по обезпечителното производство (*juge des référés*) може да постанови всички временни мерки, срещу които не е отправено убедително възражение или които са обосновани от наличието на спор.

Съдът може също така да се произнесе и по отношение на затрудненията, свързани с изпълнението на неговите определения.

Председателят на съда или неговият заместник може във всеки момент да постанови необходимите обезпечителни мерки или мерки за възстановяване на предишно състояние, за да се предотврати непосредственото настъпване на вреди или за да се преустанови очевидно неправомерно увреждане.

2.1 Производство

Молбата се подава като насрещната страна се призовава (чрез призовка — *assignation*) да се яви в съдебно заседание в обичайните ден и час, предвидени за постановяване на обезпечителни мерки.

Ако обаче е налице крайна неотложност, председателят на съда или неговият заместник може да постанови страните да бъдат призовани да се явят в определен час, дори и в празнични или обичайно неработни дни, на открито съдебно заседание, провеждано в съдебната сграда или в жилището му.

При всички неотложни случаи съдът по обезпечителното производство може да постанови всички временни мерки, срещу които не е отправено убедително възражение или които са обосновани от наличието на спор. Той може също така да се произнесе във връзка с трудностите при изпълнението на съдебно решение или на друго изпълнително основание. Когато обезпечителното производство засяга трудности, свързани с реализирането на изпълнително основание или с изпълнението на съдебно решение, компетентен е съдът по мястото на изпълнение.

Председателят на съда или неговият заместник може във всеки момент да постанови необходимите временни мерки или мерки за възстановяване на предишно състояние, за да се предотврати непосредственото настъпване на вреди или за да се преустанови очевидно неправомерно увреждане. За да се предотврати изгубването на доказателства, съдът може да постанови необходимите процесуални действия за събиране на доказателства, включително изслушването на свидетели.

Съществуват много специфични законови разпоредби, които уреждат приложимите временни или обезпечителни мерки в различни правни области (напр. в областта на договорите за наем, неделимата съсобственост, съсобствеността, наследяването, имуществените режими между съпрузи и партньори и т.н.). Правилата относно компетентността обикновено се съдържат в конкретния законов текст, който оправомощава съда да наложи определена временна мярка. Не съществува общо правило за компетентност, но обикновено компетентен да наложи временните мерки е председателят на съда, сезиран да се произнесе по съществото на спора.

Когато не се предвижда специална процедура, страната, която желае да бъде наложена временна мярка, трябва да подаде молба до съдията, който е компетентен да разглежда неотложни молби. В зависимост от материалния интерес страната трябва да се обърне към мировия съдия (*juge de paix*) (за суми до 15 000 EUR) или към съдията по обезпечителното производство (*juge des référés*) към окръжния съд (*tribunal d'arrondissement*). Тези съдии имат обща компетентност да налагат обезпечителни мерки или мерки за възстановяване на предишно състояние, когато това е наложително, за да се предотврати непосредственото настъпване на вреди или за да се преустанови очевидно неправомерно увреждане.

По принцип ползването на адвокатски услуги не е задължително.

2.2 Основни условия

По принцип съдът може да наложи такива мерки само ако прецени, че е налице действителна необходимост или неотложност.

Когато взискател поиска разрешение да наложи заповед, съдът трябва, въз основа на предоставените му документи и дадените му обяснения, да провери дали вземането е основателно поне по принцип.

3 Предмет и естество на тези мерки?

3.1 Какви видове активи могат да бъдат обект на тези мерки?

Временните мерки могат да се отнасят до цялото движимо имущество, притежавано от дадено лице. Законът не позволява да бъде наложен заповед само на някои вещи, необходими за удовлетворяване на ежедневните нужди. Вж. също раздел „Процедури за изпълнение на съдебно решение — Люксембург“.

Люксембургското законодателство позволява налагането на обезпечителни мерки върху трудовото възнаграждение и върху други източници на доходи, включително обезпечителни мерки върху алтернативни доходи (пенсии, ренти и т.н.). Въпреки това част от дохода, сметена за необходима за удовлетворяване на ежедневните нужди, не може да бъде заповедана.

Не е възможно налагането на обезпечителни мерки върху недвижимо имущество. Възбраната върху недвижимо имущество се допуска единствено въз основа на съдебно решение, което има силата на пресъдено нещо.

3.2 Какви са последиците от тези мерки?

В повечето случаи самият съд е длъжен да определи действието на мярката, която постановява. Той

може да определи срок на действие на мярката или да ограничи действието ѝ само върху някои вещи или актове.

Когато съдът е разрешил запор по едностранно искане на една от страните, в закона са предвидени фиксирани срокове, в които страната трябва да предяви пред съда искане за валидиране на запора (*demande de validation*). Ако страната не е поискала такова валидиране, обезпечителната мярка е нищожна.

3.3 Каква е валидността на тези мерки?

Законът дава право на съдилищата да предприемат временни мерки, за да уредят временно спор между страните до постановяване на окончателно решение в края на съдебния процес по същество.

Според определението, дадено от Съда на ЕС, това са „мерки, постановени с оглед защитата на права, чието признаване се иска от съда, разглеждащ правния спор по същество, като се запазва както фактическото, така и юридическото статукво“.

Временни мерки могат да бъдат предприети и с цел да се възпрепятства влошаването на дадена ситуация.

На практика чрез тези мерки се дава възможност на даден взыскател да се предпази от риска от неплащане, като прибегне до две техники: или вещите на длъжника се обявяват за неотчуждаеми, или върху тези вещи се налагат обезпечения, така че вземането да бъде възстановено от последващи приобретатели в случай на промяна на собствеността върху вещите.

4 Има ли възможност за обжалване на наложена мярка?

Определенията, които съдът по обезпечителното производство постановява след приключване на състезателните прения, могат да се обжалват. Срокът за обжалване обаче е само 15 дни, считано от датата, на връчване на решението на страните.

Решенията, които съдът постановява по едностранно искане на една от страните, не могат да се обжалват. Страната, която счита, че налагането на обезпечителната мярка е неправилно, може да се обърне към съда по обезпечителното производство с искане за налагане на нова обезпечителна мярка, чрез която се прекратява действието на мярката, наложена от съда, който е действал единствено въз основа на информацията, предоставена само от една от страните.

Връзки по темата

<http://www.legilux.lu/>

■ Последна актуализация: 11/01/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.